ТАК не НІХТО КОХАВ

volyn.com.ua

23 березня 2019 року №3(5) Ціна 5 грн

● ІСТОРІЯ НОМЕРА

Аномальний сім'янин Микола Вересень:

Фото pl.com.ua.

«СВОБОДА — ЦЕ ЯК ПЕРШИЙ СЕКС»

с. 3–5 »

Фото 1plus1.ua.

Ксенія КОШОВА: «Роль злого поліцейського в нашій сім'ї дісталася мені»

● ЗІРКА Як дружина Євгена Кошового (обоє на фото) зуміла побороти у доньки «зіркову» хворобу і чому відомий актор свій дім називає гаремом

с. 10–11 »

«Таких, як Еціо, — один на мільйон»

● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ Мабуть, кожному чоловікові хотілось би почути подібний комплімент від коханої жінки. Італієць на прізвище Кампанья, який із дружиною Валентиною живе в її рідному селі Пляшева на Рівненщині, його почув!

с. 7–9 »

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

Якби я народилася вдруге

ДО СЛІЗ Хтось запитав мене кілька днів тому: якби я могла народитися вдруге, чи захотіла б прожити життя наново? Довго не роздумуючи, я відповіла «ні». Та згодом трішки замислилась і…

Бруно ФЕРРЕРО,
італійський католицький священик-монах, оповідання з книги «Спів польового цвіркуна» (видавництво «Свічадо»)

Маючи змогу наново прожити своє життя, я менше говорила б, натомість більше б слухала. Не боялася б запросити до себе на вечерю друзів тільки через те, що на килимі є кілька плям, а оббивка дивана трохи вицвіла.

Я б смакувала крихкі булочки в елегантному салоні і вже зовсім не турбувалась би через сажу, коли горить коминок.

Обов'язково знайшла б час, аби послухати спогади дідуся, який розповідає про роки своєї молодості. Влітку не вимагала би, щоб позачиняли всі вікна в машині, бо я щойно зробила собі завивку.

> **Частіше казала б: «Я люблю тебе», натомість рідше: «Мені прикро»…**

Я не допустила б, аби свічка у формі ружі так і розплавилась, забута у комірчині, а часто б її запалювала, доки вона б не догоріла до кінця.

Я б лягла собі на траву і перекочувалася б разом із дітьми, зовсім не хвилюючись, що забрудню сукенку.

Набагато менше плакала б і сміялася, дивлячись телевізор, а частіше — спостерігаючи життя.

Більшою мірою ділила б відповідальність зі своїм чоловіком.

Почуваючись погано, лягла б у ліжко, замість бігти з гарячкою на роботу, наче без мене там світ завалиться.

Замість дев'ять місяців поспіль нетерпляче чекати, коли ж нарешті закінчиться моя вагітність, полюбила б кожну її мить, усвідомлюючи, що ця дивовижна дія, яка відбувається у мені, є єдиною можливістю співпрацювати з Богом у здійсненні чуда.

Фото **pinterest.com.**

Синові, який прибіг поцілувати мене, не сказала б: «Досить, досить, іди митися, бо вечеря вже готова».

Частіше казала б: «Я люблю тебе», натомість рідше: «Мені прикро»… Та передусім, якби я могла розпочати все спочатку, то цінувала б кожну хвилину… споглядала б її так довго, доки не побачила б, якою вона є насправді… жила б нею… і ніколи б її не віддаляла.

(Ерма Бомбек).

Кожна мить, що нею обдаровує тебе Бог, є величезним скарбом. Не викидай його. Не бігай невинно у пошуках непевного завтра. «Живи найліпше як можеш, мисли найліпше як умієш, дій найліпше як потрафиш нині. Нинішній день скоро стане вчорашнім, а завтра скоро стане вічністю».

(А. П. Ґоуті).

ТАК не НІХТО КОХАВ volyn.com.ua
Місячник
«Так ніхто не кохав»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: у приймальню – (0332) 72-38-94, з питань реклами – (0332)77-07-70, приватних оголошень – (0332)72-39-32, розповсюдження – (0332)72-38-94.
ТзОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122 КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 20 сторінок формату А-4
Передплатний індекс: **60779**
Реєстраційний номер
Серія КВ №23543-13383Р
Віддруковано: ТОВ «Видавничий Дім «Високий Замок», м. Львів, вул. Героїв УПА, 65
Тел.: (032) 2349007
Тираж **11 000** Замовлення **№97**

Фото tsn.ua.

«Журналіст — взагалі антипатріотична професія. Це важко усвідомити і прийняти. Дуже легко сказати, що росіяни не праві, і набагато важче сказати, що тут і тут не праві українці. Треба бути дуже об'єктивною людиною — і посилатися не на патріотичні емоції, а на реальні факти».

Аномальний сім'янин Микола Вересень: «СВОБОДА — ЦЕ ЯК ПЕРШИЙ СЕКС»

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** Ця людина привертає увагу своїми парадоксальними судженнями і поведінкою: одиниці не впізнають, чиї то «о'кей», сережка у вусі, хто так розмахує руками і розмовляє просто і жваво, як чоловік із сусідньої вулиці. Тільки це людина з екрана. Усім відомий Микола Вересень, який свого часу приніс особливий емоційний стиль на українське телебачення у телепроекті «Без табу», та й тепер тримає біля телевізора неймовірною експресивністю

Оксана КОВАЛЕНКО

Він не прикидається і хіба зовсім трохи грає роль — Микола Вересень (а насправді Ситник) і в житті дуже енергійний, допитливий, вразливий та схильний до епатажності. Його журналістська кар'єра геть не схожа на пряму висхідну лінію, властиву цілеспрямованим людям, які заради мети готові посунути «кудись» власні принципи. Миколу виключали з університету, за ним стежило КДБ, він кидав роботу, коли йому давали озвучувати чужі думки, і він хлюпнув в обличчя склянку води гостю радіопередачі, який нестримно «насаджував» думку про Росію-неокупанта. Та все за порядком

«ТО ТЕПЕР ВІН ЛИСИЙ, А РАНІШЕ БУВ ІЗ ДОВГИМ ТА КУЧЕРЯВИМ ВОЛОССЯМ…»

Микола Ситник народився у сім'ї науковця-біолога 5 січня 1960 року. Окрім нього, був ще старший брат, який, як і тато, став біологом. Коли майбутньому Вересню було 13, батькові присвоїли звання академіка. У публічних виданнях писали, що завдяки керівництву Костянтина Ситника в Україні виник фундамент для подальшого розвитку генетичної та клітинної інженерії рослин. У той же час батько Вересня був комуністом, активістом політичного життя — аж таким, що став народним депутатом Верховної Ради УРСР (пізніше був і народним обранцем у незалежній Україні) та головою Верховної Ради Радянської України X скликання. Про маму майже нічого невідомо…

Про особистість Вересня гарно розповіла в одному з інтерв'ю його дружина Леся, однокурсниця з істфаку. Поділилася тим, що його батьки дуже зраділи, коли син одружився, — вважали, що шлюб спрямує Миколу на правильний шлях. Адже за прогули мали виключити зі столичного університету (начебто йому нецікаві були предмети про політику партії, сам Микола зізнавався, що був ще тим хуліганом). Тож батько прилаштував сина у моряки — хтось

Продовження на с. 4

Сьогодні Микола Вересень і Світлана Орловська — обличчя «Прямого каналу». Фото **prm.ua**.

Початок на с. 3

порадив, що це заняття дуже дисциплінує молодих хлопців. Микола цілий рік ходив на судні. Пані Леся згадує, що в університеті він був дуже миловидним, з довгим і кучерявим волоссям. Славнозвісна сережка у вусі з'явилася набагато пізніше і спочатку була простою кліпсою. Дружина Вересня каже: *«Подобається людині — хай носить. Захотілося йому. У Миколи завжди було бажання жити, як хочеться, нікому не заважаючи».*

Леся з Миколою у шлюбі з 20-літнього віку і мають двох доньок 1981 та 1999 років народження. Коли у Вересня запитали про його сімейне життя, він відповів: *«Я такий аномальний. У мене нема друзів, які живуть з однією жінкою, — три-чотири дружини майже у кожного другого».*

«ДИВНО, ЩО ТІЛЬКИ У ЧОРНОБИЛІ ВИБУХНУЛО. ВОНО МАЄ ВСЕ ПОВИБУХАТИ. ТУТ ЗЕКИ ВСЕ РОБИЛИ…»

Він починав викладачем у педучилищі, підробляв репетиторством. Коли сталася Чорнобильська катастрофа, з цікавості напросився з батьком на екскурсію в зону. Потім захотів спробувати себе на радіо, та його не взяли. Але одна зі знайомих виявилася колишньою працівницею російської служби Бі-Бі-Сі і сказала, що запропонує там його кандидатуру. То був 1989-й. Викладач історії Микола Ситник у це не повірив. А через деякий час йому зателефонували з Бі-Бі-Сі. Він саме гостював у батька (члена ЦК КПУ) і пережив справжній шок, бо кожен дзвінок з-за кордону відстежувало КДБ — кожен, окрім розмов членів ЦК, — однак це могло зламати батькову кар'єру…

Першого разу він розповідав світові про Чорнобиль: *«І коли мене запитали, чому це сталося у Чорнобилі, відповів: «До чого тут ядерна енергетика? Це та система, яка з 1917 року панує у цій країні, — вона все це обвалила. Дивно, що тільки тут вибухнуло. Воно має все повибухати. Тут зеки все робили…» І я поніс щось таке, блін, як Солженіцин. Після цієї розмови у мене піднялася температура, і перед очима чомусь стояв Сибір».*

Саме з огляду на співпрацю з мас-медіа міжнародного масштабу Микола вирішив узяти псевдо. Зупинився на назві місяця, гадав, змінюватиме творче ім'я 12 разів на рік:

«Тоді подумав, як мені втекти від КДБ? Передача записувалася у серпні. От і вирішив підписатися Вереснем. У жовтні я мав бути Жовтнем, а далі — Листопадом… І хто ж мене тоді піймає? Ніхто. Я став Вереснем. Написав велику статтю проти Валентини Шевченко (голова президії Верховної

Наше досьє:

- ✓ Микола Вересень — український журналіст, телеведучий, громадський та політичний діяч, актор, автор книжок.
- ✓ Закінчив історичний факультет Київського держуніверситету імені Тараса Шевченка та аспірантуру Інституту історії НАН України.
- ✓ До того працював археологом-реставратором, був моряком далекого плавання і викладачем історії у педучилищі.
- ✓ 1991-го — після провалу ГКЧП й проголошення Акта незалежності України підняв синьо-жовтий прапор над будівлею нинішньої Адміністрації Президента.
- ✓ 1989–2001 р. — кореспондент російської й української редакцій Всесвітньої служби Бі-Бі-Сі. З 2004-го — ведучий програм на «5-му каналі», К1, «Першому Національному», радіо «Ера–FM».
- ✓ 2005 — Міжнародна нагорода «Свобода преси» Канадської організації журналістів за свободу слова за діяльність на «5-му каналі» під час Помаранчевої революції.
- ✓ 2008 — зіграв головну роль у фільмі Ігоря Подальчука Las Meninas.
- ✓ З 2011 — грає у спектаклях за творами Леся Подерв'янського.
- ✓ Тепер на телеканалі «Прямий» веде програму «МЕМ» та ток-шоу «Прямий ефір».

Ради УРСР). Але після виходу першої публікації, як став Миколою Вереснем, так ним і залишився. Тоді мене знало дуже багато людей, мене слухали. Мені вірили. Слухачі знали Миколу Вересня».

«Я ТРУДОГОЛІК І ВСЕЇДНА ЛЮДИНА»

Микола Вересень працював у багатьох телепроектах. А 2002 року навіть балотувався до Верховної Ради у списку партії «Команда озимого покоління».

Сам про себе він каже таке: *«Щодо моїх занять, то я, по-перше, трудоголік, а по-друге, абсолютно всеїдна людина. Мені подобається все, що я роблю, а ще мені завжди цікаве щось нове. Я б міг, наприклад, стати шахтарем. Не знаю, скільки це тривало б, але якийсь час попрацював би».*

> **Мені подобається все, що я роблю, а ще мені завжди цікаве щось нове.**

Також зауважує, що без жалю кидає роботу, на якій перестає почуватися незалежним журналістом. Недавно з однієї такої — на радіо «NewsOne» — його звільнили за те, що він хлюпнув водою в обличчя гостю студії. Той гість, доктор політичних наук Олександр Семченко, як істинний кремлівський пропагандист, безупинно заперечував завойовницькі дії російської влади в Україні, називав наших вояків «карателями» і не реагував на спроби Миколи Вересня як ведучого його зупинити. Тоді журналіст «охолодив» його водою, а потім пояснив, що таким чином припинив істерику. Мовляв, зазвичай це роблять ляпасом, але у студії був дуже широкий стіл і він просто не дотягнувся б рукою.

Про свободу Микола Вересень в усіх інтерв'ю говорить як про головну чесноту людини і суспільства: *«Я ось що думаю. Колись, ще після першого Майдану, у нас із Подерв'янським* (художник і автор п'єс із нецензурною лексикою. — **Ред.**) *виникла така концепція, такий образ: свобода — це як секс. Точніше як перший секс. Якщо в тебе його ще жодного разу не було і ти не знаєш, який він, ти можеш терпіти. А от якщо ти вже спробував, то все… Свобода — це важливо, надзвичайно важливо. І прагнення до неї вже нікуди не дінеться. У цьому сенсі я оптиміст, питання тільки в моєму віці. Але навіть якщо не доживу я, Україна доживе обов'язково».*

Як ініціатор Етичного кодексу українського журналіста (його створено унаслідок зникнення після убивства Гонгадзе) Микола Вересень сподівається, що журналістська солідарність (коли усі без винятку бойкотують нечесного політика) в нашій країні ще обов'язково діятиме: *«Крапля камінь точить не силою, а частим падінням. Тому будь-які речі, які створюються, треба вітати… Треба, щоби кожен на своєму місці показував пальцем: «Це — погано!» У магазині, в таксі, на заводі, в міліції, лікарю, вчителю, журналісту… Щодо журналіста — це взагалі його робота… — вказувати, де погано».*

За матеріалами fakty.ua, webcitation.org, wz.lviv.ua, forbes.net.ua, umoloda.kiev.ua, detector.media.

Фото ukrdnews.com.

Нас читає вся Україна!

МІСЯЧНИК

«Читанка для всіх»

Передплатний індекс: **60780**

ТИЖНЕВИК

«Цікава газета на вихідні»

Передплатний індекс: 60307.

МІСЯЧНИК

«Так ніхто не кохав»

Передплатний індекс: 60779

Хто з нами — той знає більше!

… А в нас ще й крутий сайт — volyn.com.ua!

То це про таке кохання я мріяла?..

ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН **На зорі стосунків кожна кульбаба обіцяла їй щастя, якого душа не зможе вмістити, і суджений у зв'язку з цим сприймався лише у вигляді загальних обрисів. Тепер, коли його фігура постала у весь свій гігантський зріст, а відчуття польоту щось не видно, жінка виходить зі стану солодкого остраху і починає розмірковувати більш предметно. А саме: чи не погарячкувала вона? Це було справжнє кохання, чи тільки здалося? А якщо це все-таки воно, то чому ж так погано?**

Малка ЛОРЕНЦ, авторка популярного блога «П'ятничні запитання» й однойменної книги, тричі заміжня (справжнє ім'я — Софія Кочетова)

Є 5 надійних прикмет, що це все-таки не кохання вашого життя і що рубіни в буряках (під час перших зустрічей навіть оселедець під шубою виблискував перламутром і мерехтів яхонтовими переливами) вам привиділися, і якщо хоча б дві з них про вас, то буряка не буде, і з цією людиною ні на що цікавіше за іпотеку розраховувати не можна. **Всі ці прикмети — про тіло, з тієї простої причини, що воно непідкупне й іпотекою його не обдуриш.**

Це не кохання, якщо вам неприємно на нього дивитися. Не в тому сенсі, що очі його б не бачили, а в тому, що сам по собі його вигляд вас не тішить. Якщо, дивлячись на чоловіка, ви діловито прикидаєте, що б в ньому підправити, записуєте його до перукаря і вголос наказуєте йому втягнути живіт і змінити шкарпетки. Це не про любов, це про меблі.

Це не коханий, якщо вам нестерпний звук його голосу. Ви можете взагалі не слухати, що він там бурмоче, але якщо вас дратує сам факт, що він звучить, якщо вам здається, що він кричить або ниє, навіть коли пояснює вам дорогу — **це не ваш чоловік, природа потурбувалася вам на це вказати, повірте їй.**

Це не кохання, якщо вам неприємні його доторки. Якщо він так ніяково обіймає, що ви втрачаєте рівновагу і втикаєтесь пикою в колючий піджак, заодно зачепивши волосся незрозуміло чим, — це не у нього проблеми з координацією, це у вас проблеми з ним. Якщо ви не можете заснути з ним під однією ковдрою, якщо вам спекотно, незручно і вам заважають всі його частини тіла аж до вух — це не воно і ніколи не буде.

Це не справжнє кохання, якщо вас дратують його речі. Коли мета прибирання — знищити всі сліди його існування. Якщо вас дратує, що він займає багато місця, якщо він не вписується у вашу естетику, якщо ви прибираєте не для нього, а після нього — це означає, що у вашому світі він чужий, і це не лікується.

Це не кохання, якщо після побачення ви відчуваєте себе так, немовби вами орали, і нарешті можна відпочити. Якщо ви відчуваєте себе як після роботи, отже, це була робота. Від любові не втомлюються. Це не вона.

> **Від любові не втомлюються. Це не вона.**

Можна обійтися і без прикмет. Якщо жінка мучиться запитанням, кохання це чи ні — це точно не воно. Інша справа, навіть коли жінка твердо впевнена, що це воно, в 9 випадках із 10 це теж не кохання. Але це вже інша історія…

Джерело: tutkatamka.com.ua.

Фото ezoterika.me.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Валентина їхала на заробітки, а виявилося — за «путнім» чоловіком.

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

«Таких, як Еціо, — один на мільйон»

НІХТО, КРІМ ТЕБЕ Мабуть, кожному чоловікові хотілось би почути подібний комплімент від коханої жінки. Італієць на прізвище Кампанья, який із дружиною Валентиною живе в її рідному селі Пляшева на Рівненщині, як довелось пересвідчитись, його почув!

Катерина ЗУБЧУК

«Я 5 ЛІТ НЕ БУЛА ВДОМА — ЯКИЙ ЧОЛОВІК ЧЕКАТИМЕ?»

Про українок-заробітчанок, про те, як непросто їм на чужині, і про зруйновані шлюби, написано і розказано багато. Як і, навпаки, — про міжнародні подружні пари, коли наші жінки зустріли свою щасливу долю за кордоном. Валентина Лисун — одна з них. А поїхала вона на заробітки, як і багато інших українок, бо дітей треба було вчити.

А що в Італії вже була її землячка, то їхала за конкретною адресою — на північ країни, у містечко Бреша (Брешія, рідше Бреша — столиця однойменної провінції). Це був 2002 рік. Як же чоловік поставився до закордонних заробітків? Коли про це зайшла мова, жінка мовила:

— Спочатку підтримав мою затію. Але оскільки я перші три місяці роботи в Італії так і не знайшла, тобто грошей додому передавати не могла, то з його боку почалася якась злість: «Або вертайся, або шукай інший вихід. Я в борги заліз». А потім, як роботу мала, почула і такі слова: «То ти вже і не вернешся в Україну?» На той час переїхала в містечко неподалік від Вінченцо.

На Батьківщину Валентина таки приїхала, але, як з'ясувалося у подальшій розмові, в чоловіка вже була інша жінка і він подав на розлучення. Типова ситуація: коли дружина на заробітках в Італії чи деінде, то сім'я розпадається. І Валентина з розумінням цього каже:

— П'ять літ мене не було вдома — який чоловік буде чекати?

Валентина зібрала свої речі і пішла, промовивши лише: «Я повертаюся в Італію і дітей заберу».

Продовження на с. 8

Початок на с. 7

«ЦЕЙ ІТАЛІЄЦЬ МЕНІ ВІДРАЗУ СПОДОБАВСЯ»

І поїхала Валентина на Апеннін, до родини Онгерів, де доглядала дітей. Поверталася із гірким осадом на душі і в той же час, мабуть, із відчуттям того, що і вона ще може зустріти свою долю.

— Це був липень 2008 року, — розповідає жінка. — У якусь неділю ми з подругами — такими ж заробітчанками — поїхали на озеро неподалік від міста. Біля нашої компанії зупинилась жінка, котра попросилася до гурту, бо одній «якось не по собі». І ця жінка, як дізнаюся згодом, — Таня з Придністров'я, вже в нашій компанії відпочивала. Настав час обіду. Хто що мав — поклав на загальний стіл. І пляшка вина знайшлася. Одне слово, Італія! Пообідали, розморилися. Зав'язалася розмова. І каже хтось із подруг Валентини: «Так хочеться додому, але діти просять побути ще, бо хату недобудували». Друга про своє: «Сестра хоче відкрити магазинчик, то мушу побути, грошей заробити, щоб допомогти їй». А Валентина, долучившись до розмови, говорить: «А мені вертатись немає куди. Знаю, що син має наречену, а дочку сюди забираю — шукаю, де її прилаштувати. Що я маю робити? Якби знайшла якогось чоловіка путнього, навіть старшого, але не п'яницю і такого, щоб поважав мене, то жили б разом». І тоді та ж Таня з Придністров'я посватала їй Еціо, дружина якого давно померла. Щоб не дуже «пхати одне другому в руки», домовились, що нібито випадково зустрінуться біля бусів, куди приходили, щоб через водіїв передачки відправити додому.

— Цей італієць мені відразу сподобався, — пригадує Валентина. — Ми з ним, правда, тоді навіть телефонними номерами не обмінялися. Це вже згодом наша «сваха» Таня, зустрівшись знову зі мною, завела мову про Еціо і сказала: «А ти йому сподобалася. Просив телефон». І я їй продиктувала номер. Він подзвонив. Ми зустрілися, поговорили, про життя одне одного дізналися.

І вже в подальшому вони спілкувалися. Валентині імпонувало, що чоловік жодного поганого слова не сказав про дружину, з якою прожив у шлюбі 42 роки. Щодо дітей, а їх у нього троє, то, як вона потім сама зрозуміла, доброго було мало. Зокрема, почула про таке. Якось Еціо сказав своїй старшій дочці: «Треба мені шукати якусь жінку». «А нащо тобі вона?» — запитала дочка. «Тяжко одному. Маю тиск високий. Погано зробиться, то що буде?» — «То йди до мене». — «А ти спитала чоловіка, чи він на це погодиться?» А дочка у відповідь: «Нащо його питати — йди до мене в будинок для престарілих». Вона була завідувачкою цього закладу.

Квіти — коханій жінці у день реєстрації шлюбу.

Герб родини Кампанья.

— Це було для Еціо, як лялас, — каже Валентина. — І він, мабуть, ще серйозніше задумався над тим, щоб знайти жінку. Тож коли мої господарі попередили мене, аби шукала іншу роботу, бо діти, яких я доглядала, вже попідростали, Еціо запропонував: «Іди до мене. Будемо знайомитись, і як сподобаємось одне одному, то одружимось. У мене не той вік, щоб я довго чекав».

«ЯКЩО ВИ НЕ ПРОТИ, ТО Я ХОТІВ БИ З ВАШОЮ ДОЧКОЮ ОДРУЖИТИСЯ»

А потім було знайомство з батьками Валентини у Пляшевій, куди приїхали. Під кінець тижня їхнього гостювання Еціо сказав, що має намір поговорити з батьками Валентини, а вона при цьому буде перекладачкою (жінка вже добре володіє італійською). І ось він каже:

— Ваша дочка мені дуже сподобалася, я відчув у ній ту жінку, з якою хочу далі жити, сподіваюся решту літ провести з нею. Правда,

велика різниця у віці — 22 роки. Але якщо ви не проти, то ми з вашою дочкою одружимося.

— Тато — в сльози, — пригадує Валентина, — він у мене дуже сентиментальний був. Мамі Еціо сподобався — і своїм ставленням до мене, і тим, що дуже майстровитий, в техніці тямить. «Ну добре, — мама мені каже, — виходь. Бо що ж ти будеш вік одна». Дали мої батьки «добро». Ми повернулися в Італію, ще позустрічалися два місяці. Еціо мене зі своїми дітьми познайомив. А 17 червня 2009 року одружилися.

Валентині імпонувало, що чоловік жодного поганого слова не сказав про дружину, з якою прожив у шлюбі 42 роки.

А коли якось подружжя було у відпустці в Пляшевій, то Еціо запропонував придбати тут хату. Як купували, то не думали, що приїдуть сюди назовсім. Просто хотіли мати дім, де можна було б зупинитись і не створювати незручностей матері Валентини. Тим часом із 2012 року вони живуть у Пляшевій. Мабуть, і недуга, яку пережила Валентина, посприяла тому, що вирішили перебратися в Україну, де їй, переконалися, буде краще. Та й могила сина, якого жінка втратила, — тут (на жаль, і така чорна сторінка була в її житті).

Мені (звичайно, з допомогою Валентини) вдалося поговорити з цим італійцем. Хотілося почути від нього про дружину-українку. І він сказав, що з часом вона йому все більше подобається. А найперше, що зробив для Валентини, — це те, аби його рахунком у банку вони користувались на рівних правах (щодо майна, то в них є шлюбний контракт).

— Еціо, — додала Валентина, — не мільйонер. Живемо ми з його пенсії. А це — близько 1000 євро. І якщо ці гроші з розумом витрачати, то їх вистачає сповна.

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

Крісло із чорного дерева у вигляді руки, яке свого часу Еціо привіз із Африки, нині прикрашає дім подружжя.

Коли мова зайшла про те, що Валентині зустрівся такий чоловік — добрий, майстровитий, начитаний, з натурою дуже зацікавленої до всього людини, то жінка сказала:

— Таких, як Еціо, — один на мільйон.

Італієць тепер живе у Пляшевій, овіяній козацькою славою.

Фото 1plus1.ua.

Євген та Ксенія Кошові у шлюбі 11 років. «Ми просто лежали на дивані, дивилися телевізор, і тут він запитав, чи вийду я за нього заміж. А я відповіла згодою», — так жінка розповідає про початок їхнього спільного життя.

Ксенія КОШОВА: «Роль злого поліцейського в нашій сім'ї дісталася мені»

● **ЗІРКА** Як дружина Євгена Кошового зуміла побороти у доньки «зіркову» хворобу і чому відомий актор свій дім називає гаремом

Інна ПІЛЮК

«ЯКБИ Я МАВ ВОЛОССЯ, ТО ВЖЕ Б ПОСИВІВ»

Найвищий, із найколоритнішою зачіскою, він є найбільш «видним» учасником «95 кварталу». Хоча Євген Кошовий працює зі студією порівняно найменше часу. На відміну від більшості «кварталівців» — він не з Кривого Рогу, а з Алчевська Луганської області.

Актор пригадує, що в місті, де пройшло його дитинство, тоді не було цікавого дозвілля. Часто він із братом грав у футбол прямо в квартирі. Коли хлопчикові виповнилося 6 років, батьки купили перший телевізор. Малий Євген одразу вловив там свій жанр: він хотів танцювати і співати, як артисти на екрані. Тому пішов у музичну школу вчитися грати на саксофоні. Там намагався виступати на всі свята. Декламував, пародіював і мріяв, щоб його показали по телевізору. Майбутній артист був упевненим, що коли стати відомим, то відразу будеш жити інакше.

Передбачення збулися. І зовсім скоро скромне дитинство сина вихователькі дитячого садка та інженера металургійного заводу змінилося юністю на сцені з усіма її принадами. Хлопець вступив на акторський факультет Луганського коледжу культури. До речі, Євген єдиний з усієї команди «Кварталу-95», хто має акторську освіту.

Свої вміння відточував ще у студентських командах КВК. Згодом рівень піднявся до професійних виступів. Щоб зіграти співаків Олександра Розенбаума та тоді ще лисого Вітаса, 18 років тому він уперше поголив голову. Новий образ несподівано сподобався і публіці, і хлопцю. З приводу зачіски Євген і досі жартує, що якби мав волосся, то вже б посивів.

ПОЦІЛУНОК У ЩІЧКУ — І ЧЕРЕЗ ДВА МІСЯЦІ ЖИВЕМО РАЗОМ

Гастролі з гумористичним колективом, популярність і слава незабаром привели актора до столиці. А тут, окрім роботи, на нього чекало і кохання. Майбутня дружина була танцівницею балету «Фрідом» (це проект відомого хореографа Олени Коляденко).

— Я взагалі такий хлопець, що з дівчатами перший рідко знайомлюся, — розповідає Євген. — Телефон Ксенії для мене у її подружки попросив товариш. Через чотири місяці після нашого знайомства колектив, де вона танцювала, презентував свій сайт. Я набрався сміливості і прийшов привітати свою симпатію, яку на той час знав ще дуже мало. Ми бачилися всього кілька разів. Тоді цілу ніч сиділи з нею в невеликому ресторанчику. Вранці я поцілував її в щічку і посадив у таксі. А через два місяці вона переїхала до мене жити.

Аби одружитися, Євгену чи не вперше в житті довелося скористатися своєю впізнаваністю. Весілля пара запланувала на квітень. Але якраз тоді відбувалися зйомки «Танців із зірками», де актор брав участь, тому торжество перенесли на липень. У рацсі на той місяць усе було зайнято.

— Звісно, ми засмутилися, коли дізналися про це. Але реєстраторка впізнала мене, подзвонила в інший рацс і там знайшли для нас «вікно». Розписалися ми швидко, за 15 хвилин.

Весілля Кошові святкували за містом на базі відпочинку свого друга Олександра Соколовського, засновника Українського тижня моди. Запросили півтори сотні гостей. Євгенові на той час було 24 роки, Ксенії — 22.

КОЛИ ТЕЩА — НАЙКРАЩА ПОДРУГА...

Обраниця Євгена родом із Криму. Навчалася в балетній школі в Москві. До Києва вона переїхала з мамою, яка працювала фармацевтом. Порівняно швидко знайшла роботу танцівниці у вже згаданому «Фрідомі». Залицяльників у красуні не бракувало, але серйозних стосунків до знайомства з Євгеном дівчина не мала.

Народження дітей (у пари підростають 11-річна Варвара та 4-літня Серафима) на деякий час призупинило хореографічну кар'єру. Але досить швидко Ксенія відновила форму й, окрім власних виступів, працює тепер і над постановкою танцювальних номерів для «Кварталу-95». А ще пробує себе в абсолютно новому занятті — створила та розвиває бренд одягу «Всі. Свої».

> **До речі, Євген єдиний з усієї команди «Кварталу-95», хто має професійну освіту.**

Живуть Кошові в Києві. На купівлю квартири взяли іпотеку, яку досі виплачують. З ними мешкає мама дружини — Маргарита Стрельцова. Євген чи то жартома, чи всерйоз називає тещу найкращою подругою, а свою родину часто порівнює з гаремом. Ще б пак: жити в оточенні чотирьох прекрасних жінок не кожному випадає.

Діти подружжя теж намагаються проявити себе в творчих заняттях. Старша Варвара вже брала участь у дитячому варіанті «Розсміши коміка» і навіть виграла 20 тисяч гривень. Щоправда, приз пообіцяла віддати для допомоги дитбудинку. Також дівчинка спробувала свої сили у третьому сезоні проекту «Голос. Діти». Менша Серафима на великій сцені поки що не «засвітилася».

Ксенія в одному з інтерв'ю зізналася, що був період, коли в старшої доньки помітили перші ознаки «зіркової» хвороби. Одразу з Євгеном пояснили їй, що успіх і слава даються тільки важкою працею, і тато, який день і ніч трудиться, — яскравий тому доказ. Кошові, незважаючи на багаж слави, ведуть доволі скромний спосіб життя. Діти відвідують звичайну школу. Їх не балують дорогими подарунками і взагалі привчають до матеріальних благ ставитися вкрай виважено.

Іноді ці правила порушує Євген, який доньок бачить рідше, ніж дружина. З цього приводу Ксенія жартує, що роль злого поліцейського в сім'ї випала їй.

За матеріалами m.znaj.ua, viva.ua, 1plus1.ua, gazeta.ua.

Фото viva.ua.

Фото obozrevatel.com.

Три красуні-блондинки — найбільший скарб артиста. Як тільки випадає можливість, сім'я відпочиває разом. Усі робочі справи тоді відступають на задній план.

Фото pinterest.com.

Вони прожили у парі 52 роки, не допускаючи нікого у свій світ для двох.

Фото aristocrats.fm.

Володимир Набоков на обкладинці журналу Time (травень 1969-го).

«Вона — мій двійник, який створений за одною зі мною міркою»

ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ Так казав про свою дружину Віру Слонім російський та американський письменник Володимир Набоков (1899 — 1977) — автор роману «Лоліта», що приніс йому популярність серед широкої публіки. Виявляється, якби не ця жінка, то ми б і не читали скандальної книжки, героїня котрої, точніше її ім'я, стало загальною назвою для юних дівчат, що рано починають сексуальне життя

Марина ЛУГОВА

Володимир і Віра познайомилися завдяки віршам, які писав Набоков. Але це єдине, що об'єднує дві версії їхньої першої зустрічі. Достеменно невідомо, як народилася кожна з історій і наскільки вони правдоподібні. Але в обох випадках є оригінальність та інтрига — саме те, що могло захопити неординарного письменника.

За першою з них, на одному з балів-маскарадів для російських емігрантів у Берліні до Володимира з пропозицією пройтися нічним містом звернулася дівчина у масці вовка. Заінтригований, він, звичайно, погодився і не пошкодував, тому що вся прогулянка була присвячена обговоренню його творчості, яку незнайомка знала досконало. А наявність маски додала таємничості. За другою версією, Віра в листі призначила зустріч Набокову на мосту, де так читала його вірші, що не могла не підкорити.

Після знайомства їх чекало два роки листування. Набоков пише Вірі, що не уявляє свого життя без неї. Але якщо вона і була повністю захоплена стосунками, то її багатий батько мав іншу думку. Як людина практична, він не бачив матеріальної перспективи для письменника у Німеччині й бажав для дочки більш благополучного шлюбу. Очевидно, припускаючи, що дозволу на весілля дівчина не одержить, вони у 1925 році таємно одружилися і поставили сім'ю перед цим фактом.

Небагатий сімейний побут не засмутив Віру, і Володимир знайшов у ній не тільки надійного союзника, а й добувача — дружина працювала стенографісткою в адвокатській конторі. Набоков мав можливість повністю віддатися творчості. Адже все, чого він не вмів робити: водити автомобіль, говорити німецькою мовою і навіть друкувати на машинці — взяла на себе Віра. Уже в перші роки шлюбу він пише декілька своїх романів. Дружина бачить його великий письменницький талант. У 1934-му в них народився син, якого назвали Дмитром. А ще че-

рез три роки Набокови їдуть у Париж.

Чудова Франція, куди подружжя з таким полегшенням поїхало з гітлерівської Німеччини, піднесла їхній сім'ї серйозні випробування. Набоков не зміг стримати своєї пристрасті і зрадив дружині, про що Віра дізналася від спільних знайомих. Коханкою письменника стала Ірина Гуаданіні — можливо, не така інтелектуалка, як Віра Слонім, але також підкорена віршами Набокова. Ірина займалася стрижкою собак і була неймовірно привабливою. Коли Віра дізналася про цей зв'язок чоловіка, то поставила його перед вибором — і він, звичайно, залишився зі сім'єю.

У 1940 році подружжя їде в Нью-Йорк. За останні гроші були куплені квитки на пароплав і відкриті візи. Прибувши в Америку, Набоков з подачі дружини пише свої романи вже англійською. Віра чудово розбиралася у видавничій справі і з успіхом стала агентом свого знаменитого чоловіка — відповідала на кореспонденцію, контролювала оплату за твори і перекладала його тексти. Вона настільки міцно і по-справжньому існувала в житті Набокова, що практично в кожній героїні своїх романів він відобразив ту чи іншу рису супутниці.

І, нарешті, виявляється, порятунок роману «Лоліта» — також заслуга вірного читача рукописів письменника — Віри. Він не раз переписував розділи, рвав

> **Ставлення біографів до Віри Слонім неоднозначне: одні називали її вірним помічником письменника, його агентом і правою рукою, тоді як інші — домашнім диктатором і справжнім тираном.**

сторінки і намагався спалити своє знамените творіння. І це б неодмінно сталося, якби не Віра і її впевненість, що роман стане популярним. Значною мірою завдяки такому заступництву книга була благополучно закінчена у 1953 році, а в 1955-му — побачила світ у Франції, трохи пізніше — і в Америці. Популярність її дивовижна. Доходи сім'ї пішли вверх, дали можливість зажити респектабельно й спокійно, переїхавши у швейцарське курортне місто Монтре.

Ставлення біографів до Віри Слонім неоднозначне: одні називали її вірним помічником письменника, його агентом і правою рукою, тоді як інші — домашнім диктатором і справжнім тираном. Але кому судити про свою другу половинку, як не чоловікові: «Вона — мій двійник, який створений за одною зі мною міркою!» — казав про свою вірну Віру сам Володимир Набоков.

Фото vlanybook.com.

Шлюб, надколотий паризькою інтрижкою, перетворився у зразковий приклад стосунків «майстра і його музи».

«Якби мені сказали, що за це мене завтра стратять — я все одно б на неї дивився»

● ЦИТАТИ З РОМАНУ «ЛОЛІТА»

Я відчував, ніби моє серце б'ється всюди одночасно.

* * *

Лоліта, світло мого життя, вогонь моїх стегон. Гріх мій, душа моя. Ло-лі-та: кінчик язика здійснює шлях у три кроки вниз по піднебінню, щоб на третьому наштовхнутися на зуби. Ло. Лі.Та.

* * *

Вбити її, як дехто очікував, я, звичайно, не міг. Тому що кохав її. Це було кохання з першого погляду, з останнього погляду, з вічного погляду.

* * *

Коли повернувся, дім був іще безлолітин.

* * *

Він розбив моє серце, ти всього лиш розбив моє життя.

* * *

Якби мені сказали, що за це мене завтра стратять — я все одно б на неї дивився.

Відповіді на сканворд

			А	Т		П	Е	Р	И	С	К	О	П
				Р		Р				Е			О
			Д	Ю	Н	А				З	О	Ї	Л
П		А		М	А	Г		Ш	П	А	К		О
А	С	Т	Р	О	Н	А	В	Т		М	О	Р	Ж
М		О			І		Е	Р	А				И
Ф	Е	Л	П	С		Д	Р	А	П				Н
Л				А	З	И	М	У	Т				С
Е				Л		М	У	С	Е	Й			Ь
Т	А	Л	І	Я			Т		К	О	З	А	К
	М			М				К	А	Ф	Е		И
В	І	Н	Н	І						Ф	Р	А	Й
	Г		А					К	Л	Е	Н		
С	О	М	Б	Р	Е	Р	О		А		О		
			Е		С		Х	И	С	Т			
			Р	О	Т	О	Р		Т		В	І	Н
В	І	Ч	Е		О		А	Н	І		Е		Ю
	К	А	Ж	А	Н				В	И	Р	О	К
М	А	Й	Н		І				К		Б		Т
	Р		А	С	Я				А	Б	А	К	А

Фото pinterest.com.

Гіркий мед

Початок на с. 20

Він знову впав на мої губи, і мені стало млосно…

— А що скаже на це твоя дружина, Стасе, — поцікавилася офіціантка, ревниво поглядаючи на мужчину.

— Нічого. Бо звідки їй про це дізнатися? Ми ж із тобою друзі чи ні?

— Друзі, братику, друзі, тому ти й водиш дівок на чай саме сюди.

Я зірвалася, мов ошпарена:

— Дякую за чай. Додому дійду сама.

Зловив за руку:

— Та вона пожартувала. Роксано, ти ж пожартувала? Навіщо злякала дівчину?

— Звісно, це жарт. Хотіла побачити, як вона ставиться до одружених блудливих мужиків.

Видавила на своєму обличчі вимушену усмішку, але на душі стало легше.

— То ходімо.

І ми пішли. Сипав сніг, який Стас знімав з моїх щік губами. Я страшенно хотіла якнайшвидше опинитися у себе дома й сховатися в його обіймах, але коли добрели до будинку, на мене найшла дивна нехіть і якась скованість.

— Не сьогодні, — сказала і зникла в під'їзді.

Він, на жаль чи на щастя, не став наздоганяти, за що була йому вдячна.

Цілий день думала про нього. Тому, коли настав вівторок, в обідню перерву вибігла на базар, щоб побачити його. Він стояв, пропонуючи мед якійсь бабусі, тоді підійшла ще одна. Я вирішила не заважати йому торгувати, але підійшла й сказала, що чекатиму його, як звільниться там, де ми пили чай.

Роксана з цікавістю поглядала на мене, і, допиваючи чай, я не втрималася:

— Як звуть його дружину?

Думала, здивується, засміється, а вона:

— Клавдія.

— Отже, вона таки існує.

— Вона не існує, вона є. Це в тебе існує ілюзія, що ти йому потрібна.

Пішла до виходу й на порозі зіткнулася зі Стасом.

— Тобі пора на роботу? Зачекай.

— Мені пора не зв'язуватися з одруженим чоловіком.

— Тому що з ним нічого не світить?

Правдивість цього формулювання вразила мене. Справді, я ніколи не зустрічалася з одруженими чоловіками. І робила це не тому, що мене мучили докори сумління, що якійсь жінці від цього боляче, а тому, що була добре ознайомлена зі статистикою, яка сповіщала довірливих мрійниць про те, що залишають стару сім'ю заради нової лише три відсотки чоловіків, і немає абсолютно ніякої гарантії, що він входить у це число. Обурення моє поволі минало. Я дозволила Стасові посадовити мене на місце. Випила горілки, й дійсність уже не здавалася мені такою паршивою.

— Тебе сердить те, що я жонатий. Але хіба ми колись були знайомі і я обіцяв одружитися з тобою, а вибрав іншу. В чому завинив перед тобою? Сприймай дійсність такою, якою вона є. Якби не озвався до тебе в неділю, ти й гадки не мала б про моє існування. А то почула, що одружений — і гайда. Поживемо — побачимо. У тебе однаково нікого нема. Це ж видно. То чого тобі на заваді стосунки зі мною? Буде веселіше. А зустрінеш когось, то тільки побажаю щастя. І зрозумій: чого хтось повинен кидати жінку й дітей, тому що сьогодні зустрів іншу. А якби ми й одружилися, то ти не припускаєш, що я знову можу зустріти іншу — і так до безкінечності? Чого сидиш помертвіла? Випий і усміхнись. Тобі так личить усмішка. То я прийду ввечері. Спо-

діваюся, ти не проти.

Не відповіла нічого — такими незвичними, болючими і правдивими були його слова. І дійсно, яке я маю право претендувати на чужого чоловіка і батька, коли сама б не хотіла опинитися в ролі покинутої. Хитнула головою:

— Приходь, чекатиму.

Він не прийшов ні того вечора, ні наступного. До суботи мене вже хапали дрижаки й не покидала думка про те, що скажу йому, ставши перед ним на базарі, бо не бачити його тепер не могла.

Дзвінок у двері. Він. Стоїть у проході й дивиться зухвало. А я не витримую. Завивши диким голосом, кидаюся йому на шию і зізнаюся:

— Ледве не збожеволіла, чекаючи тебе.

— Тепер ти бачиш, що я мав рацію. І що краще мати когось, ніж нікого.

У мене не вистачає сил образитися. Я стаю навшпиньки й починаю вицілювати його обличчя, поки він неквапливо роздягається.

… Коли він пішов, змусила себе не почуватися самотньою, пам'ятати, що в мене є він.

— «Бути» — це зовсім не означає засинати в одному ліжку, — пояснив він мені на прощання. — «Бути» — це думати про людину, яка тобі подобається. Ти мені до вподоби, значить, я у тебе є. І буду в тебе стільки, скільки ти захочеш, — сказав перед тим, як зникнути. — І нічого не треба змінювати. Не треба лізти в чужу родину, щоб її розвалити. Можна тільки бути помічницею жінки у виконанні подружніх обов'язків…

Якби ми й одружилися, то ти не припускаєш, що я знову можу зустріти іншу — і так до безкінечності?

І я вирішила: хай буде так, як він хоче. Погоджувалася з ним рік, два. На третій завагітніла. І подумала, що тепер вирішуватиму я. Нічого не сказавши йому про нове життя, яке зародилося в мені, вирішила побачитися з його дружиною. Прийшла до неї і почала розповідати про наші зі Стасом стосунки. Ми сиділи на кухні їхньої затишної оселі, і я пояснювала їй, що вона мусить змиритися з думкою про втрату чоловіка, бо в нас буде дитина. Жінка слухала мене ніби й неуважно, а тоді пішла в коридор і повернулася з якоюсь відкритою пляшечкою.

— І не збираюся ним поступатися, — це було останнє, що почула, і моє обличчя ошпарило щось пекуче. Це була кислота. Я гасила пекельний вогонь, а він не зникав і тільки примножував мої муки.

— Викличте «швидку»!

— І не подумаю.

Вибігла з під'їзду і стала волати про допомогу.

Рани були глибокими й пекучими. Я провалялася в опіковому відділенні цілий місяць. Стас не прийшов. Зателефонувала йому, але трубку взяла вона і прийшла наступного дня після мого дзвінка.

— За обличчя не переживай. У мене є гроші, тож зробимо тобі пластику. Заразом і помолодшаєш. А то твої тридцять два видно за кілометр, — не втрималася, щоб не вкусити. — Вибачення не прошу. Захищала свою сім'ю. Ти ж не просиш у мене пробачення за те, що поласилася на чуже. Стас не прийде. Він знає, що у тебе (наголосила «у тебе») буде дитина, але вважає, що це лише твої проблеми. До речі, я тобі тут дещо принесла, їж і одужуй. По-своєму мені тебе, звісно ж, шкода.

Вона залишила продукти й пішла. Я розгорнула пакунок і серед принесеного побачила баночку з медом. Мені так захотілося солодкого. Встромила ложку, облизала. Подумала про те безрадісне, що чекає на мене попереду, й солодкий мед здався страшенно гірким.

АНЕКДОТИ ПРО КОХАННЯ

☺ ☺ ☺

Син запитує:

— Тату, а коли я стану вже таким дорослим, щоб іти з дому, коли хочу, і приходити, коли хочу, не питаючи мами.

— Ех, синку, я ще й сам до цього не доріс…

☺ ☺ ☺

Дзвінок по телефону:

— Кохана, у мене до тебе одне питання, пов'язане з виборами.

— Давай.

— Тобі яке пиво брати: темне чи світле?

☺ ☺ ☺

— Іване, ти віриш у кохання з першого погляду?

— У моєму віці зір уже підводить. Мацати треба.

☺ ☺ ☺

Хлопець приходить у жіночий гуртожиток. Вахтерка питає:

— Ви до кого?

— А до кого б ви порадили?

☺ ☺ ☺

Дві подруги обговорюють третю:

— Нашу Наталю заміж треба видати.

— Так, але як це зробити, якщо їй подобаються тільки непитущі, а вона подобається тільки п'яним!

☺ ☺ ☺

Розмовляють два приятелі.

— Друже, чому ти завжди купуєш парну кількість квітів?

— Усе просто: купуєш 10 троянд, продавець співчуває тобі й пропонує значну знижку. Виходить вигідно: 5 квіточок — для дружини, 5 — для коханки.

☺ ☺ ☺

Жінка розповідає приятелькам:

— Побачила в лісі зозулю. Запитала, скільки коханців у мене буде? Та кувати як почала! Довелося її каменем збити.

☺ ☺ ☺

Чоловік повернувся з риболовлі абсолютно тверезий і привіз повну сумку карасів. Дружина здивовано каже:

— Петре, та ти ніколи стільки риби не ловив!

— Ще б пак! Кум замість трилітрової банки з самогонкою, березовий сік зі собою взяв…

РАДІАЦІЯ

16+ Саме його існування у близькій від моєї реальності кидало мені виклик. Він був — занадто мужчина. Від нього фонило дивовижною силою і можливістю насолод. І це було — як радіація… Яка поволі руйнує цензури

Ші МУР

Я милувалася ним під час випадкових ритуальних танців. Просто милувалася. Здалеку.

Він же був — відмінний від усіх і небезпечний. Як тонкий холодний стилет чи туго натягнутий лук. Чи як перстень Борджіа. З отрутою…

Та отрута повільно проникала в мою кров. І за якийсь час мені вже дико хотілося до нього доторкнутися. Відчути його кожною клітиною.

А тоді я почала уявляти, як…

І оце «як» відбувалося у моїх думках щоразу, коли я його бачила. Я навіть почала боятися, що видам себе. Очима, в яких написані мої бажання.

Мабуть, він це відчував. Вимушено залишаючись на кілька хвилин на одній території зі мною, він міг бачити це все в моїх очах, не дуже й пильно придивляючись та заглядаючи в мої думки, де саме в цей час панували дивні фантазії. Іноді ж, випадково проходячи повз, він наближався занадто — і в мій особистий простір проникав його запах…

Навряд чи він робив то навмисно. Але я чомусь дуже хотіла, щоб він так само уявив — як…

Ми ніколи не залишалися наодинці.

Бо повітря сплавилося б від дикої напруги і нереалізованих бажань.

І ніхто не робив і півкроку назустріч. Ні словом, ні поглядом…

Так могло тривати вічність.

Щоразу, думаючи про нього, я боляче смикала себе за короткий поводок умовностей, забороняючи собі будь-який порух у його бік. Занадто незвичними були відчуття. Але стриманість давалася дуже важко.

В ньому жила дивна сила, якій хотілося коритися. Вперше я відмовлялася ризикувати, бо відчувала — він сильніший. І його відмова може мене знищити.

…Програвши всі свої битви, я завершила період битв. Визнала поразки. Відмовилася розпочинати нові ігри. Кликати когось за свої межі. Чи порушувати чиїсь.

Тому дивно було відчувати оце «занадто». І так хотілося — відчувати. Зняти його перестороги. І свої.

Цілуватися з ним. Не претендуючи на вічність.

І навіть коли я його не бачила — він був. У близькій до моєї реальності. І це фонило. І жило в мені, змінюючи всі усталені формули.

Як радіація…

> **Щоразу, думаючи про нього, я боляче смикала себе за короткий поводок умовностей, забороняючи собі будь-який порух у його бік.**

Фото patrioty.org.ua.

Смачно, поживно, різноманітно. І це — пісне меню!

● **СКУШТУЙТЕ!** Багато хто вважає, що упродовж Великого посту (а він цьогоріч триватиме з 11 березня по 27 квітня) харчування стає одноманітним і неповноцінним. Але ж це зовсім не так! Пропонуємо добірку апетитних, корисних і простих у приготуванні страв, з якими постити легко

КУЛІШ ГРИБНИЙ

Ця традиційна страва української кухні, на жаль, нині забута. А між іншим, пшоно — обов'язковий складник цього супу — є чи не найкориснішим серед круп

Інгредієнти: 60 г сушених грибів, 0,5 скл. пшона, 600 г картоплі, 2 цибулини, 3 ст. л. олії, 2 л води, зелень, сіль за смаком.

Приготування. Гриби промити, залити холодною водою і варити до готовності. Бульйон зцідити в окрему посудину, а гриби сполоснути і нарізати маленькими шматочками. Дрібно покришену цибулю підсмажити на олії до золотистого кольору, додати підготовлені гриби і потушкувати разом 3–4 хвилини. Пшоно добре промити, розкласти в горщики і залити гарячим грибним бульйоном, додати нарізану кубиками картоплю, підсмажені цибулю та гриби, перемішати і поставити в духовку на 1 годину. Подаючи до столу, посипати зеленню.

КАРТОПЛ Я В МЕДОВОМУ СОУСІ

Бульба з медом — дещо незвично. Страва виходить солодкувато-кислою, смакує з тушкованими овочами, салатами, маринованими грибами

Інгредієнти: 8 картоплин, 2 ст. л. меду, 2 ч. л. соєвого соусу, 2 ст. л. гірчиці, 3 ст. л. оливкової олії, сіль за смаком.

Приготування. Картоплю чистимо, миємо й ріжемо на четвертинки, заливаємо холодною водою і, трохи присоливши, варимо на середньому вогні до напівготовності. Для соусу розтираємо гірчицю з олією, в іншій посудині — соєвий соус і мед, далі обидві суміші ретельно перемішуємо. Розігріваємо до 180 градусів духовку. З напівготової картоплі зливаємо воду, перекладаємо її у змащену олією форму для запікання, заливаємо гарячим соусом і ставимо в духовку хвилин на 15–20 (поки картопля підрум'яниться і стане м'якою). Готову страву посипаємо дрібно нарізаною зеленню петрушки або кропу.

КВАСОЛЯ, ТУШКОВАНА З ОВОЧАМИ

У період посту бобові — найважливіше джерело білка

Інгредієнти: 1 скл. квасолі, 2 великі цибулини, 200 г помідорів (свіжих або у власному соку, 2–3 морквини, 3–4 зубчики часнику, 1 лавровий лист, олія, сіль, перець.

Приготування. Квасолю замочити на кілька годин, перебрати, залити водою і зварити до готовності, додавши лавровий лист і сіль. Щоб не полущилася, охолодити у воді, де вона варилась, після чого відкинути на друшляк.

Цибулю почистити, нарізати півкільцями й обсмажити на олії до прозорості. Додати моркву, потерту на крупній терці, трохи посолити і на невеликому вогні тушкувати 10 хвилин. Тим часом помідори опустити на 20 секунд в окріп, охолодити у крижаній воді, зняти шкірку і подрібнити в блендері або дрібно порізати ножем. Всипати їх до моркви з цибулею і, періодично помішуючи, тушкувати ще 5 хвилин. Додати овочі до вареної квасолі, досолити, поперчити, витиснути через прес часник, перемішати, протушкувати кілька хвилин. При подачі посипати січеною зеленню петрушки чи кінзи.

ГРЕЧАНИКИ З ГРИБАМИ

Ця традиційна страва української кухні має безліч варіантів, у тому числі пісних

Інгредієнти: 0,5 кг свіжих шампіньйонів, 2 ст. л. борошна (з чубком), 2 цибулини, 1 скл. гречаної крупи, олія, сіль, перець.

Приготування. Почищені гриби та цибулю дрібно нарізати, підсмажити на олії до м'якості, перемолоти на м'ясорубку або подрібнити блендером і змішати з вареною гречкою. Посолити, додати борошно і ретельно вимісити. Змоченими у воді руками сформувати з цього фаршу котлетки, обкачати їх у борошні та обсмажити в олії на середньому вогні. Подавати з картопляним пюре чи іншим гарніром (крім гречаної каші) або як самостійну страву — з хлібом та соусом.

РОЗУМОВА АТАКА

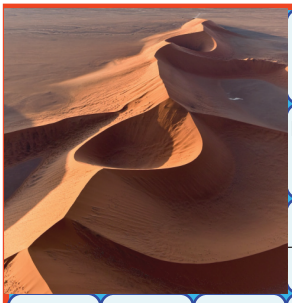

Оптичн. прилад підводного човна

Грошова одиниця Лаоса

Грузин. співачка ... Бреговадзе

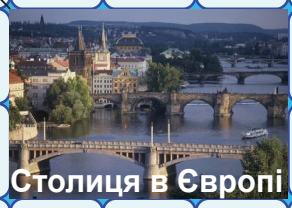

Чарівна гора

Несправедливий, уїдливий критик

Кораловий острів

Жрець у стародавньому Ірані

Перелітний птах

Першобог у давніх українців

Австрійський композитор

Космонавт

Високе стояче дзеркало

Сорт твердокопченої ковбаси

Історичний відрізок часу

Матеріал для пальт

Кут спостереження

Радянський фізик

Продукт с/г виробництва

Учень Орфея (грец. міфологія)

Продукт горіння

Запорізький воїн

Сатиричний художній твір

Друг з мексиканської

Найвужча частина тулуба

Невеличкий ресторан

Медичний заклад

Британс. актор Стівен ...

Казковий персонаж ...-Пух

Міська вулиця вздовж берега

Країна в Європі

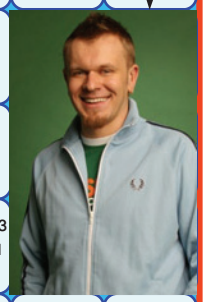

Листяне дерево

Птах із вузькими крилами

Частина двигуна

Природна жовта фарба

Дерево з гнучким гіллям

Здібності, дар

Американський актор ... Дізель

Народні збори у Давній Русі

Столиця давньої Вірменії

Богиня ночі у грецькій міфології

Літаючий син Дедала

Повість Тургенєва

Текстильний банан

Рішення суду

Річка у Німеччині

Стимулюючий напій

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Фото los-ku-tik.gallery.ru.

Вже зовсім скоро «весна підніме келихи тюльпанів» і п'янитиме нас їхніми свіжими тонкими пахощами. А поки що маємо змогу милуватися цими квітами, відтворивши їх на полотні.

«Ці тюльпани з вогню і золота...»

А в нашому тижневику «Цікава газета на вихідні» — схема вишивки щотижня!
Передплатіть — і матимете й ви яскраві узори!

Передплатні індекси: для Волині — 60304,
для Рівненщини — 60312, для інших регіонів України — 60307.

Цікава
ГАЗЕТА на вихідні + TV

Фото pinterest.com.

Гіркий мед

ЖИТТЯ, ЯК СЕРІАЛ Хто за солодке життя? Ви. І ви. І ви. Не сумніваюся. Таких безліч. І я одна з них, як у прямому, так і в переносному розумінні цього слова. Особливо це усвідомила, коли зустріла на базарі продавця меду. І одразу втопилась у його синіх блудливих очах, а він уже запрошує мене скуштувати цього божественного трунку до найближчого бару…

Sandra OLEK

— А ось і мед, — він попросив в офіціантки блюдечко й з маленького пакетика витяг невеличку жовто-коричневу грудочку. — Куштуй.

Взяла мед кінчиком ложечки, поклала на язик.

— Подобається?

— Так, — мед був не солодкий, навіть із дещо гіркуватим присмаком. — Гіркуватий трішки, — призналася.

— Це тому, що у всьому солодкому є смак гіркоти, — пофілософствував. — Але ж подобається?

— Так, — знову погодилася.

— А мені подобаєшся ти, — знову пожадливо припав до вуст і довго не відпускав, забивши дихання. — Подобаєшся. Я того й закричав, мов оглушений, коли побачив тебе. Здебільшого ж стою мовчки. Торгую медом уже кілька років і маю постійних покупців.

— Я люблю солодке.

> **У всьому солодкому є смак гіркоти.**

— Чому ж ніколи мені не траплялася.

— Бо ніколи сюди не заходжу. Медом мене постачає наша знайома.

— Тепер її заміню я. Сподіваюся, ти дозволиш?

Продовження на с.14—15

ЛЮБИСТОК

«Десь проходила ніжність між нами…»

Ліна КОСТЕНКО

Десь проходила ніжність між нами
і спинилась. І кликала нас.
І не вміла стати словами,
бо не знала для себе назв.
Звалась дружбою. Звалась приязню.
Вміла ждати і чатувать.
Ми тримали її, мов на прив'язі,
щоб не сміла нас чаклувать.
І вона ставала незграбною,
як отой циганський ведмідь.
Лиш боялась на людях раптом
ланцюгом своїм прогриміть.
Чи були ми занадто гордими,
що й слова були крижані?
Так й лишилась вона кросвордом, —
може, ніжність, а може, й ні…

Фото pinterest.com.